

ἐν 298, σ. 426–428.

«... ἀφίνω διὰ κυρίους καὶ καθολικούς μου κληρονόμους τὰ τρία μου παιδιά τὰ ἀρσενικά, ἤγουν Σ., Γ. καὶ Π., εἰς ὅλον τὸ προικίον ὅπου ἐπῆρα, καθὼς ὁμολογᾷ ἡ ἀρέσκειά μου (= προικοσύμφωνον) καὶ προικοπαράδοσί μου καὶ ἀκόμα καὶ εἰς τὸ προικὶόν τῆς ποτὲ μάνας μου καὶ εἰς ὅ,τι ἄλλο μοῦ ἀπαρθενίζει δικαιώματα καὶ ἀτζιόνες, μὲ τέτοια κοντιτζιόν, ὥστε ζῇ ὁ πενθερός μου Ν. Μ., νὰ εἶναι ἀσιστέντες καὶ νοικοκύρης εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶμα μου, ἤγουν οὐζουφρουτουάριος, διὰ νὰ ἔχη τὰ αὐτὰ παιδιά μου εἰς τὴν ὑποταγὴν του, καὶ ἀποθανόντας ὁ αὐτὸς πενθερός μου, τότες νὰ μνέσκουν κληρονόμοι μου ἀσολοῦτοι τὰ αὐτὰ τρία μου παιδιά τὰ ἀρσενικά, νὰ μποροῦν νὰ λαβαίνουν ὅλην τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ ἀπὸ πρᾶγμα μου· ἔτι λέγει, ὅτι τὴν θυγατέρα μου τὴν Α. νὰ ἔχη χρέος ὁ αὐτὸς πενθερός μου, ἀντάμα μὲ τὰ αὐτὰ τρία μου παιδιά κληρονόμους μου, νὰ τὴν παντρεύουν καὶ νὰ ἔχουν νὰ τῆς δίνουν διὰ προικὶον ἀπὸ τὸ πρᾶμα μου, δονκάτα 1500 ἀπὸ λ. 6 τὸ κάθε ἓνα, εἰς τόσο μόμπιλε καὶ στάμπιλε καὶ εἰς τὸ στάμπιλε νὰ εἶχε τῆς δίνουν ὅθε εἶχε τοὺς εὐχαριστᾶ τοὺς κληρονόμους μου...».

446

1776. Πρακτικὸν 30 Ἀπριλίου ἱερατείου καὶ προεστών Μυκόνου, περὶ συντάξεως διαθηκῶν καὶ προικοσυμφώνων, ἐν 52, σ. 142–143.

«Μὲ τὸ νὰ ἀκολουθοῦν εἰς τὰς διαθήκας καὶ προικοσυμφωνὰς μας, δηλαδὴ σὲ μερικά, σκάνδαλα καὶ σύγχυσις, λοιπὸν τὴν σήμερον ἐκινῶμεν ὅλον τὸ ἱερατεῖον καὶ οἱ εὐρίσκομενοὶ προεστοὶ καὶ ἐσυνωμίλησαμε διὰ τὴν αὐτὴν ἐπόθεσιν καὶ ὅλοι ὁμογνώμως εὐρήκαμεν εὐλογον καὶ δίκαιον, ὅποιος χριστιανὸς ἀπὸ τοὺς ἐγκατοίκους μας, μὲ ἰδιά του θέλησιν, ἤθελε ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς μας, ὅποιον θέλει, μὲ ἰδιά του γνώμην, νὰ τὸν κράξῃ, διὰ νὰ τοῦ κάμῃ τὴν διαθήκην του ἢ καὶ προικοσυμφωνόν του, νὰ ἔχη χρέος ὁ κραζόμενος ἱερέας ἢ κληρικὸς εἶναι, ἢ καὶ ὁ νοτάριος δημόσιος, νὰ εἶναι χρεῶσται, ὅπου νὰ κράζουν τρεῖς προεστοὺς, ὅποιοι ἤθελαν εὐρεθοῦν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ὅπου νὰ τελειώσουν εἴτε προικοσύμφωνον εἴτε διαθήκην, καὶ ἐτότες νὰ ἔχη τὸ κῦρος εἴ τι γράμμα ἤθελεν τελειώσει, νὰ διαφεντεύεται ἀπὸ τὴν πολιτείαν μας εἰς ὅποιον κριτήριον ἤθελε φανερωθοῦν τὰ τοιαῦτα γράμματα· ξεκαθαρίζοντας, πῶς ἐὰν καὶ ἤθελε ἀκολουθήσῃ κανένα συμβεβηκὸν εἰς κανένα ὑποκείμενον... καὶ ἤθελεν κράξῃ τὸν πνευματικὸν πατέρα διὰ ἐξομολόγησίν του καὶ εἰς τὸν ὁμοιον καιρὸν ἤθελε τοῦ παραγγεῖλει διὰ τὴν ψυχὴν του καὶ εἴ τι ἄλλο ἤθελε τοῦ εἰπεῖ, ἐβγάζοντας τὴν ἐξομολόγησίν του, νὰ ἔχη χρέος ὁ πνευματικὸς εὐθὺς χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ, ὅπου νὰ εὐρίσκη ἢ κληρικοὺς τῶν ἱερέων, ἢ προεστοὺς τῆς πολιτείας, ἢ καὶ ἀπὸ τοὺς γερωντοτέρους ἱερεῖς, νὰ τοὺς φανερώνη εἴ τι ἐπαρήγγειλεν ὁ ἀσθενής, ὅπου, ἂν προφθάσῃ, νὰ τοὺς παίρῃ ἐμπροσθεν εἰς τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, ὅπου νὰ παίρνουν τὴν μαρτυρίαν του διὰ ζώσης φωνῆς, δηλαδὴ τοῦ ἀσθενῆ, ὁφέποτε καὶ δὲν εἶναι (σ)τάσιμον διὰ νὰ δώσῃ τὴν μαρτυρίαν ὡς ἄνωθεν, εὐθὺς νὰ πηγαίῃ ὁ πνευματικὸς, χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ, εἰς τὴν κοινὴν καντζηλλαρίαν νὰ κράξῃ τρεῖς προεστοὺς, νὰ φανερώνη ἐν καθαρῷ συνειδότι καὶ μὲ τὴν ψυχὴν του, τὰ ὅσα ἤκουσεν ἀπὸ τὸν ἀσθενῆ. Εἰ δὲ καὶ ἤθελεν ἀποθάνει ὁ ἀσθενής, καὶ πάγῃ ὑστερώτερα, μετὰ τὸν θάνατόν του, εἰς τὴν Καντζηλλαρίαν μας, νὰ μὴν πγιάνεται ἡ μαρτυρία του. Καὶ λοιπὸν δίδομε τὴν εἰδησιν εἰς ὅλους τοὺς ἐγκατοίκους τῆς πολιτείας μας,

ἀπὸ τὴν σήμερον ὅποιος ἤθελεν κάμει γράμμα νὰ εἶναι μαρτυρημένο καὶ βεβαιωμένο ὡς ἄνωθεν λέμε, εἰ δὲ καὶ δὲν ἀκλουθῇ, ὡς ἄνωθεν, μὲ ἀξιοπίστους μάρτυρας, νὰ εἶναι νου-
λάδο, ὡς ἄσπρο χαρτί . . .».

447

1776. Ἐπικύρωσις, ἣ ἀνανέωσις τοῦ τ ό μ ο υ π ρ ο ι κ ό ς, ἐπὶ μ. Ἰωαν-
νίνων Παϊσίου,

ἐν 67, σ. 216–218, ἐν 368, σ. 536–539 καὶ ἐν 69, σ. 53.

(Διαίρεσις εἰς ἑπτὰ τάξεις, ἥ προῖξ ἄσπρα τζουρούκικα 180000, 150000, 90000, 60000, 40000, 30000 καὶ 20000. Τὰ «ἀκόλουθα» τὸ $\frac{1}{2}$ τῶν ἄνω ποσῶν. Εἰς «ταῖς κατώτεραις τάξεσι» ἡ ποσότης ἀδιόριστος. Τὰ προξενητικά 5%, ἐξ ὧν τὸ $\frac{1}{3}$ ὁ προ-
ξενητῆς καὶ τὰ $\frac{2}{3}$ οἱ συγγενεῖς τοῦ γαμβροῦ. — Τέλειος ἀρραβῶν ὅταν ἀλλαχθοῦν τὰ δακτυλίδια καὶ δοθῇ εἰς τὸν γαμβρὸν τὸ προικοσύμφωνον καὶ τὰ προξενητικά. — Ἀθε-
τουμένου τοῦ ἀρραβῶνος ἄνευ νομίμου αἰτίας, ἀφορίζεται ὁ ἀθετῶν καὶ δὲν ἔχει ἄδειαν γάμου ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαρχίᾳ. — Ποινὰ διὰ τὴν παράβασιν τῶν ὁρίων προικός).

Σημ. Σχετικὸς εἶναι καὶ ὁ ἀχρονολόγητος, ἀλλὰ τοῦ ἡ' αἰ. «Κανονισμὸς τῶν προικῶν ἐν χώρᾳ Λιασκοβέτζι», τοῦ ἡπειρωτικοῦ Ζαγορίου, ἐκ γφ. IEEE 249 (φ. 23β), ἐν 194, σ. 193–194. Κατὰ τὸν Κανονισμόν τούτον οἱ κάτωτοι διακροῦνται εἰς ἑπτὰ σ κ ά λ ε ς, ἥ δὲ προῖξ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερβῇ τὰ γρόσια, 800, 600, 500, 400, 300, 200 καὶ 150.

448

1776. « . . . πίστιν ποιούμεν οἱ κάτωθι . . . τοῦτοι . . . Π α ξ ῶ ν . . . ὅτι παλαιόθεν δὲν ἦτο ποτὲ ἡ συνήθεια νὰ γίνεταῖ ἡ ἀνάγνωσις εἰς τὶς δια-
θῆκες . . . μόνον ἄρχισεν ἡ αὐτὴ συνήθεια ἀπὸ ταῦς ρεβιζόρους τῶν Κο-
ριφῶν καὶ μᾶς ἐδόθη εἰς εἶδην ἀπὸ τοῦ 1776 ἕως τοῦ νῦν καὶ ἔτζι
πράττομεν τὴν σήμερον (1783) . . . »

ἐν 295, σ. 368.

449

1776. Γράμμα Ἀλῆ Ἀγᾶ Βελόγλου, ἰσοβίου τιμαριούχου τῆς νήσου Σ ύ ρ ο υ,
ἐν 329, σ. 72–74.

« . . . Σᾶς προστάζω ἀκόμη, ὅτι ὅποιον θέλει ὅλον τὸ Κοινὸν καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι καὶ εἶναι ὅλοι εὐχαριστημένοι ἐκεῖνον νὰ διορίσετε διὰ βεκίλη σας καὶ κοντζαμπασή σας καὶ εἰς ἐκεῖνον νὰ εἰστε ὅλοι σας ὑποτεταγμένοι. Ἐτει σᾶς προστάζω ὅτι τὴν μάννα καὶ τὴν βοῦλλα καὶ τὸ σεντοῦκι τοῦ Κοινοῦ νὰ δοθοῦνε εἰς τὰ χέρια τοῦ καντζιλιέρη, ὅπου εἶναι βαλμένος ἀπὸ τὸ Κοινόν . . . Καὶ νὰ εἰστε εἰρηνιμένοι καὶ ἀγαπημένοι καὶ ὅποιον θέλει ὅλος ὁ τόπος διὰ καντζάμπαση καὶ καντζιλιέρη, ἐκεῖνον κάμετε, ὅπου νὰ εἰστε ὅλοι εὐχα-
ριστημένοι . . . ».

